

Yaşlılık Hüzünü

— hotamisli · 13 Temmuz 2022

İnsanın yaşlandıkça çocuklaştığı söylenir. Genelde ihtiyarlar kolayca: üzülürmüş, kırılırmış, küsermiş. İnsanın yaşı ilerledike çocuklaşması, yaşlılık hüznün dışı vurmasıdır galiba. Hüzün aslında gelip geçici bir duygu olmasına rağmen, yaşlılarda her zamanki haleti ruhiye olabilmektedir. Başka bir ifadeyle: yaşlı biri az veya çok ama her zaman hüzünlü olabilmektedir. Yaşlılık hüznünün sebeplerinden en önemlisi sağlıktır.

Yaşlanıpta sağlığını kaybetmeyen galiba kimse yoktur. Hiç bir hastalığı olmasa bile en azından gücü kuvveti kalmamıştır. Gençliğinde 50 kg ağırlığındaki çuvalı rahatlıkla kaldırabilen, artık bir kaç kilo ağırlığındaki eşyayı taşımakta zorlanabilmektedir. Zaten günümüzdeki yaşam şartları sağlıklı kalmaya pek müsait değildir. Hava, su ve gıdalardaki zararlı kimyevi maddeler sayesinde hastalık sahibi olmayan yaşlı yok denebilir.

Mesela 60 yaşına kadar hastalık nedir bilmemiş olan biri, doktor ile eczacı arasında mekik dokuyabilmektedir. 60 yaşına kadar hastanenin önünden geçmemiş, hastaneye abone olmuştur. 60 yaşına kadar asprinden başka ilaç kullanmamış artık (sağlıklı) yaşayabilmek için torba dolusu ilaç kullanabilmektedir. Yaşlı sanki kısır bir döngü içindedir; hastalığı çoğaldıkça aldığı ilaç çeşididir çoğalır, çok ilaç aldıkça hastalığı artar. 60 yaşından sonra hastalıklarla boğuşan, ilaçlarla yaşamak zorunda kalan bir insanı düşünelim; gençliğini hatırlayıp hüzünlenmesin de ne yapsın! Daha acı olanı ise yıllarca kendi işini kendi yapmış, kendi ayakları üzerinde durmuş ama yaşlılık ve hastalıklardan dolayı başkalarına muhtaç hale gelmiştir. Sevinelim mi bilemiyorum ama günümüz gençleri yaşlanınca sağlığını kaybolmasından dolayı pek hüzün yaşamayacaklar galiba. En ufak ağrı ve sızıda hastaneye koşan, en iyi uzman doktorları arayan, en iyi ilaçları alanların hüzünlenecek: "ah, vah!" çekecekleri turp gibi sağlıklı gençliği olmayacak galiba. Çoktan doktor, hastane ve ilaca alışmış olacaklar.

Yaşlılık hüznünün başka bir sebebi ise güzel, neşeli, şen, şakrak günlerin çok geride kalmış olmasıdır. Kardeşleriyle, arkadaşlarıyla, akrabalarıyla güle eğlene yaşadığı o güzel günler yıllar önce mazi olmuştur. Tatlı hatıraları paylaştığı insanlar ya ahirete ya da uzak diyarlara çekip gitmişlerdir. En kötüsü ise bazen yakinken bile araya, kapanmayacak kadar büyük, mesafe girebilmiştir.

Yedirip içirip giydirip büyüttüğü evlat(lar) bile burunda tütecek kadar uzaklaşabilmişlerdir. Eskiden etrafında cıvıl cıvıl dolaşan evlat veya torunlarda büyüyüp çok uzaklarda ev, iş, güç sahibi olmuşlardır. Yavrularda hayata atılıp çetin yaşam mücadelesi vermektedirler. Hep gülen, oynayan, şarkı söyleyen minikler de ciddileşmişlerdir yani kaşlar çatılmış, suratlar asılabilmektedir. Hatta genç yaşta hastalık veya dert sahibi olanlar vardır. Evet, güzel günler mazi olup gitmişler ve bir daha gelmeyeceklerdir. Yaşlı hüzünlenmesinde ne yapsın?

Yaşadığı veya şahit olduğu onca olumsuzluklara ise en iyisi hiç girmeyelim

Sevdikleriyle, özledikleriyle bir gün kavuşacağı ve yapılan bütün iyiliklerin fazlasıyla ödüllendirileceği ahiret hayatının verdiği teselli de olmasa, yaşlılık hüznüyle nasıl yaşanır ki?

abdullah konuksever